

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5474/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1037/19 од 16.07.2019. године, у седници већа одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1037/19 од 16.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1037/19 од 16.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 2231/18 од 11.02.2019. године, у побијаном делу усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци исплати износ као у изреци, са затезном каматом одређеном у овом делу изреке првостепене пресуде и да тужилци накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1037/19 од 16.07.2019. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је преиначена и захтев тужиле за исплату досуђеног износа као стеченог без основа, са законском затезном каматом, одбијен као неоснован а тужилца обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права,

што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталог применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда, донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено, због чега је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме није дозвољена ревизија по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић